

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπερικῶν δραχ. 7.—Ἐξωτερικῶ φρ. χρ. 8
Δι' ἀποδομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Κρατεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 20 Ἀπριλίου 1902

Ἔτος 24^{ον}—Ἀριθ. 16

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΤΟΥ ΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

— "Ὅς κῆρυκεν ὡς νὰ μὴν ἐπρόκει-
ν ἀπαντήσωμαι ποτάμι, ὑπέλαβεν ὁ Τζῶν
Κέρτ. Ὅπως δὴ ποτε, ταξίδι τριάκοντα
περίπου ἡμερῶν, ἂν αἱ δυσκολίαι του δὲν
εἶνε κατέπιν μεγαλήτεραι ἀφ' ἑ-
σόν μᾶς ἐπαρουσιάσθησαν τὴν
πρώτην αὐτὴν ἡμέραν, δὲν εἶνε
δὰ καὶ πρᾶγμα που νὰ τρομάξῃ
κυνηγὸς ἰξαφρικανισθέντας πλέον
δπως ἡμεῖς!

— "Ἐπειτα, προσέθεσεν ὁ Μᾶξ
Οὐμπέρ, ἐγὼ φοβοῦμαι μήπως τὸ
μυστηριώδες αὐτὸ δάσος εὐρεθῇ
εἰς τὸ τέλος ὅτι δὲν ἔχει τὸ πα-
ραμικρὸν μυστήριον.

— Τέσῳ τὸ καλλίτερον, Μᾶξ!

— Τέσῳ τὸ χειρότερον, Τζῶν!

... Καὶ τώρα, Λάγγα, πάμε νὰ
κοιμηθοῦμε.

— Μάλιστα, φίλε μου Μᾶξ,
ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, τοῦ ὁποίου
οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκλείοντο ἀπὸ τὴν
νύσταν. μετὰ τοὺς κόπους τῆς
μακρυνῆς ἐκείνης πορείας, κατὰ
τὴν ὁποίαν οὔτε στιγμήν δὲν εἶχε
μείνῃ ὀπίσω.

Ἐδέησε λοιπὸν νὰ τον μεταφέ-
ρουν εἰς τὰ χέρια ὑπὸ τὰς ρίζας
τοῦ βαιμβακοδένδρου, καὶ νὰ τον
ἐξαπλώσωσιν ὡς ἀδρανῆ ὄγκον, εἰς
τὴν καλλιτέραν γωνίαν.

Ὁ ὀδηγὸς προσεφέρθη νὰ γρυ-
πνήσῃ ὅλην τὴν νύκτα, ἀλλ' οἱ
σύντροφοί του δὲν ἠθέλησαν κατ'
οὐδὲνα τρόπον νὰ συγκατατεθοῦν.
Ἐκαστος θᾶ ἠγγύονκει μὲ τὴν
σειρὰν του ἐπὶ τρεῖς ὥρας, μολο-
νόντι ἢ περιοχὴ τῆς ἐξαιθρας δὲν
εἶφαινετο ὑποπτος. Ἡ φρόνησις
ὁμως τοῖς ἐπέβαλλε τὸ μέτρον
τοῦτο, διότι μανίς δὲν ἔξευρε τί
ἠμποροῦσε νὰ συμβῇ μέχρι τῆς
πρωίας.

Πρῶτος ἀνέλαβε νὰ γρυπνήσῃ

ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, ἐν ᾧ Τζῶν ὁ Κέρτ καὶ
ὁ Κῆμης κατεκλίθησαν νὰ κοιμηθοῦν
ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χυοῦ, ὁ ὁποῖος, εἰς παχὺ
στρώμα, εἶχε πύθῃ ἀπὸ τὸ δένδρον.

Πλησίον τῆς ἐσθραμένης πυρᾶς, ἔχων
ἐγγὺς του τὴν κραδίαν γαμάτην, καὶ
στηριζόμενος ἐπὶ μιᾶς τῶν ριζῶν, ὁ Μᾶξ
Οὐμπέρ ἐδοθίσθη εἰς τὸ θέλητρον τῆς
νυκτερινῆς ἐκείνης γαλήνης. Εἰς τοὺς

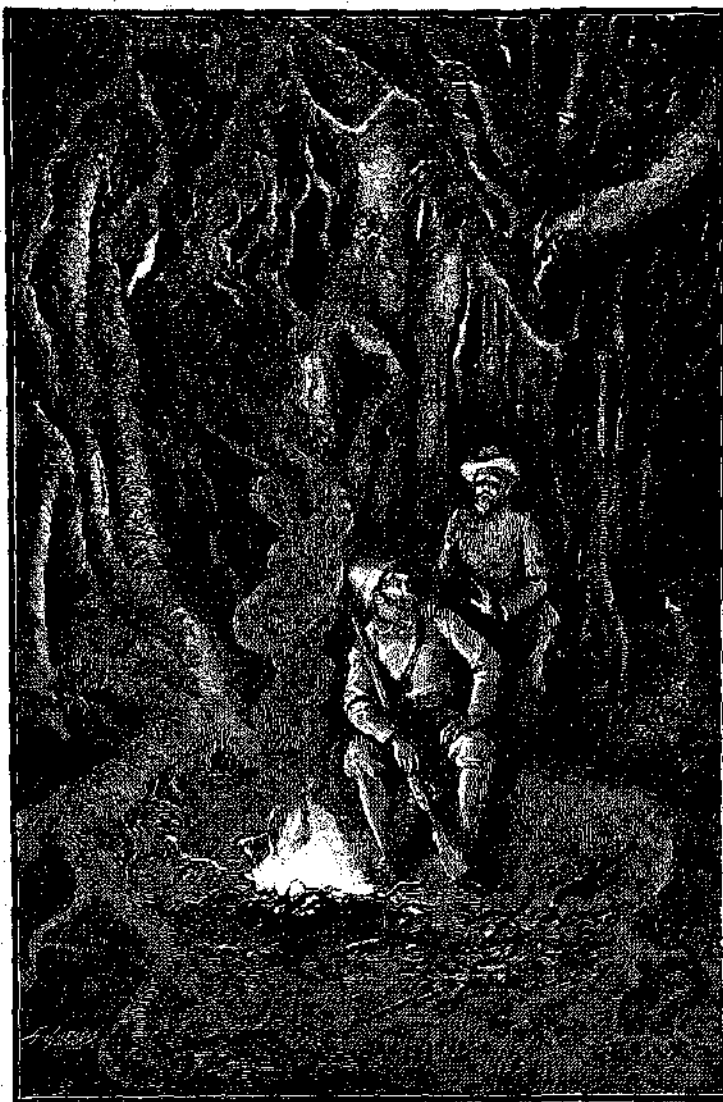
μυχούς τοῦ μεγάλου δάσους ἔλοι οἱ κρό-
τοι τῆς ἡμέρας εἶχον παύσῃ. Διὰ τῶν
κλάδων διήρχετο μόνον ἐν φύσῃ καὶ ἀνο-
νικόν, ἢ ἀναπνοῇ τῶν κοιμωμένων ἐκει-
νων δένδρων. Αἱ ἀκτίνας τῆς σελήνης,
ἢ ὅποια εὐρίσκατο ὀφθαλμῶν, σχεδὸν εἰς τὸ
ξενίθ, ὠλισθαίνον δια τῶν σχισμᾶτων τοῦ
φυλλώματος καὶ ἐσχηματίζον ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους ποικίλα ἀργυροχρῶα τρίχαπτα.

Πέραν τῆς ἐξαιθρας,
τὸ ὑπὸ τὰ δένδρα δια-
στημα ἐφωτίζετο ἐπί-
σης ἀπὸ τὰς μαρμα-
ρυγὰς τοῦ σεληνίου
φωτός.

Διὰν εὐαίσθητος
πρὸς τὴν καλλονὴν,
πρὸς τὴν ποιήσιν ταύ-
την τῆς φύσεως, ὁ
Μᾶξ Οὐμπέρ τὴν ἀπε-
λάμβανε, τὴν ἀνέπνεεν,
εἰμπορῶν κανεὶς νὰ
εἴπῃ, καὶ κατὰ τὴν
νυκτερινῇ ἐκείνῃ ὡ-
ραν ἐνόμιζε κάποτε ὅ-
τι ὄνειρεύεται, καὶ ὁ-
μως ἔδεν ἐκοιμᾶτο κα-
θόλου. Δὲν τὴν ἐφαίνε-
το ὅτι εἶνε τὸ μόνον
ζῶν πλάσμα, ἐν τῷ
μῆσῳ τοῦ φυτικῶ ἑ-
κείνου κόσμου;...

«Φυτικὸς κόσμος»
— οὕτω παρουσιάζε-
το εἰς τὴν φαντασίαν
τοῦ τὸ μέγα ἐκεῖνο
δάσος τοῦ Οὐμπέρκη!

— Καὶ ἂν θέλη κα-
νεὶς, ἐσυλλογιζέτο, νὰ
ἐξιγνιάσῃ τὰ τελευ-
ταίμυστήρια τῆς γῆ-
νης σφαίρας, πρέπει
τόχα νὰ ὑπάγῃ εἰς
τὰς ἀκρας τοῦ ἀξονός
τῆς, διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ
τὰ τελευταῖα αὐτὰ μυσ-
τήρια;.. Διὰ τί, ἀντὶ
τέσων τρομερῶν κιν-
δύνων, ὑπὸ τὸν ἑ-

• Μία χεὶρ ἐπέτεθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του. ο (Σελ. 122, στήλ. 6.)

ρου οι σωτήρες των, θα ήτο άρα γε εύκολον να τας πάρουν, να τας άπελευθερώσουν ;

Βυθισμένοι εις τας σκέψεις των, η Μις και ο Γκυ δέν έδλεπον τίποτε από τή τριγύρω τοπίον.

Πρό μιας ήδη ώρας, τή τοπίον είχεν αλλάξει έντελώς.

Τας μεγάλας έρήμους πεδιάδας, τας οποίας μόλις έστιζαν έδώ κ' εκεί ισχνά δενδρόλλια και έξοχικά σπιτάκια λευκά, χαμηλά, πτωχικά, διεδέχθη χώρα με πλουσίαν και άφθονον βλάστησιν.

Και η χώρα αύτη ήτο ποικιλιώτη. Άλλου κοιλάδες εύφοροι, φυτευμένοι με

Κάθε στιγμήν, ο καλπασιός των ίππων έτρεπεν εις φυγήν μεγάλους όφεις και βδελυράς σαύρας, αι οποίαι ήσαν έξηπλωμένοι ήδυκαθώς εις τή άκρη του δρόμου και έξεσταίνοντο εις τόν ήλιον.

Η δυστυχής παιδαγωγός, τής οποίας τή μικρότερον ελάττωμα δέν ήτο η δειλία, με μεγάλον κόπον κατέπειγε κραυγάζ τρόμου.

Ο ήλιος έδυεν. Αποτόμως, δρασερά αύρα διεδέχθη τόν καύσωνα τής ημέρας.

Μετ' όλιγον ανήφθησαν οι άστέρις. Ο άστερισμός του Νοτίου Σταυρού έλαμψε με αγλην άπαράμιλλον.

Οι Μαύροι είχαν γίνη άφαντοι. Έξηγλημένοι, οι ίπποι έπροχώρου με βραδύ βήμα, διασχίζοντες εις τήν διάβασιν των τή περι-

κτερεύσουν και θάναπαυθού από τούς κόπους πριν νάρχισουν πάλιν τας έρευνας των.

Τό γεύμα, άποτελούμενον από ένα πελώριον ίχθύν με ούραν κροκοδείλου, άγρευθέντα εις τόν Τουγέλαν, έτελείωσε γρήγορα.

Τό μόνον δωμάτιον, τή οποίον ο σταθμάρχης ήμπόρεσε να προσφέρη εις τούς ταξειδιώτας, ήτο έντελώς κενόν από επίπλα, και τή χάσμα του πατώματος δέν έσκεπαζαν ούτε σανίδες, ούτε πλάκες.

Οι ταξειδιώται ήπλωσαν κάτω τας γούνας των και κατεκλίθησαν.

Καθαρός και άρωματώδης άήρ έφθανεν άπέξω έλευθερώς, διερχόμενος από τή παράθυρον, τού οποίου δια τή γυαλιά ήσαν σπασμένα.

Τό ώρατον εκείνο άργυρόχρου φώς, χαρακτηριστικόν των νυκτών τής Νοτίου Αφρικής ερώτιζε τή ταπεινήν δωμάτιον. Αλλά χωρίς να φοβούνται, χωρίς να τους μέλη αν θα έπροδίδετο η παρουσία των, κάτι μεγάλοι ποντικοί έπηγαινοήρχοντο, κ' έτρωγάριζαν τας γούνας, και έπετιθέντο κατά των ύποδημάτων και των φορεμάτων των ταξειδιωτών, πειναλέοι και άφοβοι . . .

Η Μις Φλώρου ήτο ήμιθανής από τόν φόβον της. Αλλά άκίμη περισσότερο έφοβήθη, — είμπορούμεν μάλιστα να είπωμεν ότι δέν ήτο πλέον ήμιθανής, αλλά κατά τή τρία τέταρτα νεκρωμένη, — εταν έσήκωσε τή μάτια και είδε δύο μεγάλους όφεις, κρεμασμένους από τήν ούραν εις ένα άξεστον κλάδον δένδρου, ο οποίος έχρησίμευεν ως κρεμαστήρι . . .

Έσταθή όμως ικανή να συγκρατήσ η τήν κραυγήν τού τρόμου, τήν οποίαν ήτοιμάζοντο ναρίσουν τή χείρη της. Έσηκώθη, έτρεξε, καταπατήσασα δύο-τρεις ποντικούς, έφθασεν εις τήν θύραν και δέν έσταμάτησε παρά όταν εύρέθη έξω, εις τή ύπαιθρον.

Έδώ έπέρασεν τήν νύκτα, στηριζόμενη εις τόν βραχίονα του Γκυ, και περιπατούσα άπέναντι του επικινδύνου οικίσκου . . .

Αμα έφεξεν, οι ταξειδιώται ήτοιμάσθησαν ναναχωρήσουν. Κατά συμβουλήν του Μπαμπού, έπρεπε ναρίσουν τούς ίππους των εις τόν σταθμόν και να έξακολουθήσουν τόν δρόμον των πεζή, δια να μη έγείρουν ύπονοιαν εις χώραν άλλων συγκαζομένην υπό Ευρωπαίων.

Η άπελευθερώσις των παιδιών δέν ύπήρχεν έλπίς να έπιτύχη, παρά με δόλον, με τέχνασμα.

Ο Κάφρος εκάμπτετο υπό τή βάρος του μεγάλου εκείνου δέματος, εις τή οποίον είχε βάλη τόσον πολλά και παράξενα πράγματα . . . Αλλά άντι να παραπονηται, άπεναντίας εθώπευεν από καιρού εις καιρόν τή φορτίον του με βλέμματα αγάπης, η τή έχάιδευε με τή χείρη του

ως να ήτο φίλος πιστός, από τόν οποίον έπερίμενε μεγάλας εκδουλεύσεις.

Η Μις και ο Γκυ έπεριπατούσαν σιωπηλοί. Αί σκέψεις των ήσαν τόσον θλιβεραί και άπαισιόδοξοι, ώστε δέν έτολμούσαν να τας ανταλλάξουν . . .

Δέν έπρόσεχαν εις τίποτε, ούτε εις τήν έσπευσμένην φυγήν των έρπετών, τή οποία έσύροντο εις τήν χλόην, τήν ύγρην εκ τής δρόσου.

Έπροχώρουσαν άρκετά. Έξαφνα η Μις έξέβαλε κραυγήν πόνου. Οι δύο σύντροφοί της έγύρισαν άμέσως.

Βυθισμένη εις τας θλιβεράς της σκέψεις, η Αγγλίς δέν έφρόντιζεν ούτε καν ναπομακρόνη τούς χαμηλούς κλάδους, όταν έφραττον τόν δρόμον της . . . Μακρά άμυχή τής αιμάτονε τή πρόσωπον, και τή μαλλιά της είχαν πιασθή από τή άγκάθια . . .

Κυττάζετε εκεί ! έφώναξεν αίφνης έν ή οι σύντροφοί της κατεγίνοντο να τήν έλευθερώσουν.

Και έδειξε με τή δάκτυλον ένα των κλάδων, οι οποίοι τής είχαν πληγώση τή πρόσωπον.

Ο Γκυ εκύτταξε προς τήν διεύθυνσιν του δακτύλου, και είδεν ένα πράγμα στυλνόν, ως χρυσοῦν νόμισμα.

— Είνε μετάλλιον ! άνέκραξεν έκπληκτος όταν κατώρθωσε να τή πιάσει.

Η Μις άνετρίχιασεν. — Αυτό είνε ! άνέκραξεν όταν ο Γκυ τής τή έβαλεν εις τή χείρη . . . είνε τή φυλακή που φορούσεν η Ειρηνούλα μου . . . τή γνωρίζω . . . να και τόνόμά της έπάνω !

Ητο τώντι τή φυλακήν τής Ειρηνούλας, μικρός δίσκος επίχρυσος, φέρων τήν εικόνα τής Παναγίας και όπισθεν τή όνομα Ειρηνη.

Η Μις Φλώρου τή εκάλυψε με φιλήματα.

Τή εύρημα αύτē έστειλε μίαν ακτίνα έλπίδος και παρηγορίας εις τας καρδίας των τεθλιμμένων έδοιπτών.

— Ο Θεός ο ίδιος μάς οδηγεί, άφ' ου μάς αξίωσε να εύρωμεν τή μικρόν αύτē πράγμα, τή οποίον μαρτυρεί ότι από έδώ έπέρασεν τ' αγάπητά μας παιδιά ! είπεν η Μις, και άνύψωσεν εύγνώμονα βλέμματα προς τόν ούρανόν.

Οι ταξειδιώται έξηκολούθησαν τόν δρόμον των. Στηριζόμενοι ένθαρρυνόμενοι από τήν σκέψιν ότι τή παιδιά με τόν άρπαγά των έπέρασαν άσφαλώς από εκείνο τή μέρος, και ότι εύρίσκοντο εις τή ίχνη των, έξηκολούθησαν να διεύθυνονται προς τόν Τουγέλαν.

Ο Τουγέλας ήτο σχεδόν καθολοκληρίαν ξηρός. Σχοίνοι πυκνοί εκάλυπτον τές όχθας του και μεταξύ των μεγάλων πετρών τής κοίτης του, τή όλίγον νερόν τή οποίον απέμεινεν άκίμη, έσχημάτιζεν έδώ κ' εκεί μικράς λίμνας και ρυάκια, σπινθηρίζοντα λαμπρώς υπό τόν ήλιον.

Πρώτα έπέρασεν ο Μπαμπού, πατών από πέτραν, εις πέτραν, με τή μαχαίρη 'στό χέρι.

Ο Κάφρος έσύστησεν εις τόν Γκυ και εις τήν Μις να τον ακολουθήσουν πιστώς, να μη πατήσουν παρά όπου επάτησεν αυτός, έξ αιτίας των κροκοδείλων, οι οποίοι δέν έλειπαν από τας όχθας του ποταμού . . .

Η συμβουλή δέν ήτο περιττή. Άνάμεσα εις τούς σχοίνοους, έφαινοντο έδώ κ' εκεί σώματα τερατώδη, ακίνητα, χρώματος πρασίνου βαθέως, με στίγματα κίτρινα και μαύρα, όμοιάζοντα πολύ με κορμούς δένδρων.

Εις τή χάσμα των σιαγώνων οι όφεις και κοπτεροί όδόντες έλαμπαν . . . οι πόδες έξέτειναν όνυχας φοβερούς ! άλλ' οι όφθαλμοί, οι συνήθως λάμποντες, εκάλυπτοντο τώρα από τή θολόν νέφος τής νάρκης, τού ληθάργου.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ

«Ο Θεός να σε φυλάττη, παιδί μου, είπεν ο Κροῦγερ.» (Σελίς 117, στήλη γ'.)

ζαχαροκάλαμον' άλλου λοφίσκοι γραφικοί και καταπράσινοι' άλλου σύσκια άλη φοινίκων, κάκτων γιγαντιαίων και βανανέων.

Πλήθος Κινέζων έκοπταν και έδεμάτιζαν τή ζαχαροκάλαμα, των οποίων τή φύλλα έπιπτον έπιχαρίτως, όμοια με μακράς κάμας λυτάς.

Έπειτα οι καλλιεργημένοι άγροί έπαυσαν. Και πάλιν τή τοπίον μετεβλήθη, κάθε ίχνος πολιτισμού έξέλειψεν. Ούτε δρόμοι εύθείς πλέον, ούτε σύρματα τηλεγραφικά. Στενά μόνον και έλικοειδή μονοπάτια, ανάμεσα από φοινίκας, κάκτους, άλλας και άλλα δένδρα παντοειδή.

Μέσα εις τήν πρασινάδα, έδώ κ' εκεί, έφαινοντο καλύβαι από μπαμπού και από κλάδους φοινίκων.

Τέλος, οι κύριοι τής εύφόρου ταύτης αφρικανικής γωνίας, οι Μαύροι, έντελώς γυμνοί υπό τόν φλογερόν ήλιον, έπεριπατούσαν με ήσυχον βήμα, φορτωμένοι τή τέξα, τή βέλη και τή δόρατα τού συνήθους όπλισμού των.

δινόμενα σμήνη των έντέμων, των οποίων η πτήσις έγέμιζε τόν άέρα από βόμβους άρμονικούς.

Αόριστα και μακρυνά εις τήν άρχήν ένεδυναμούντο όλονεν τή βραχνά άλλα παταγώδη κοάσματα των βατραχίων, έρχόμενα τρόπον τινά εις προϋπάντησιν των ταξειδιωτών. Ητο η θορυβώδης όρχήστρα τού βάλτου.

Επί τέλους, μακρά άργυρά ταινία έφάνη στίλβουσα ως καθρέπτης, εις τή βάθος τής κοιλάδος. Ητο ο Τουγέλας η από ποταμός ο έμπνεύν τήν φρίκην» ως έπωνομάσθη υπό των Ζούλου, ένθουμουμένων τας μάχας και τας σαγάς, αι οποίαι τασάκις έθαψαν με άσθονον αίμα τας όχθας του.

Ο Μπαμπού έπισπεύει τή βήμα των ίππων, οι οποίοι με μίαν έσχάτην προσπάθειαν, φθάνουν εις τόν ξύλινον εκείνον οικίσκον, ο οποίος φαίνεται τελευταίος εις τή όνορα του Ακρωτηρίου και τής Ζουλουλάνδης. Είνε ο ταχυδρομικός σταθμός, όπου οι ταξειδιώται θα διανυ-

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β.

Μιά μέρα, η Μαρία κατέβη εις τή περιδόλι. Εκεί που περιπατούσεν ήουχα, αισθάνεται έξαφνα ένα πράγμα να τήν τραβά από τή φουστάνι. Τής έφάνη ότι τή μυτερά δόντια κάποιου θηρίου έχώθησαν εις τή φόρεμά της και τή έξέσχίζαν.

— Χριστούλη μου ! Παναγίτσα μου ! Μανούλα μου ! ξεφωνίζει. Ένας λύκος γυρεύει να με φάη ! . . . Νταντā, νταντā ! βοήθεια ! . . .

— Όχι, κυρία Μαρούλα. τής άποκρίνεται η νταντā. Μονάχα η τριανταφυλλιā ο' έπιασε με τήγκάθια της. Στάσου τώρα να σε ξεκαρφώσω, και μην είσαι έτοι φοβητόρα, γιατί είνε ντροπή.

Παρακάτω, η κυρία Τρομάρα βγάζει πάλι τές φωνές :

- Νταντā ! ένα φείδι ! ένα φείδι !
- Ψέμματα . . .
- Αλήθεια, σου λέω.
- Ποῦ είνε τή ;
- Να τή ! κρύφτηκε σε μιά τρύπα τού τοίχου.
- Μα τότε λοιπόν δέν θα ήταν μεγάλο.
- Καλέ τί λές, νταντā ! Ηταν μεγαλύτερο από τόν μπαμποά, και είχε ένα στόμα σαν κροκοδείλιος ! !
- Πῶ, πῶ ! μάνα μου ! . . . Πῶς έγλύττωσε ! Για να τή ιδῶ κ' έγώ . . . Οῦ ! . . .

Και ξεύρετε τί ήταν αυτό τή τρομερό και φοβερό φείδι ; Μιά σαύρα ! Να και η ούρίτσα της ποῦ φαίνεται 'στη σχιομάδα τού τοίχου.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

πορον και τον Φαιενον Αστέρα — ο Αι - Αι - Λαν χαιρετά την Τυφλόμυγα — η Αδαμαντία Γ. Βεγγερα χαιρετά την Ελλιδα του Κορμου.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να γυαλάξουν: το Νευροσπαστον με τον Ανεψιον του Βασιλέως, Ησυχον Ασράκι και Σεντευμένον Σιγαπία — ο Βασιλεως των Ναυτων με την Αραιοζιάτικην Βραδύην, Φθινοπωριτην Νέκτα, Δαρνοσεφην Ναυαρχον, Ναυτοπούλαν της Ανδρον και Ισακην Μαργαρίταν — το Λουδοβί της Καρδίως με την Σιωπηλήν Νέκτα, Πολύχορον Χρυσάδα, Κύνκειον Ασμα, Ισακην Πανσελίαν και Αριστοκρατίδα Ρουμαρίδα — ο Αβακούμ με τον Εδφω Βλάχα — η Σανθη Μανρωμάτα με την Χρυσόπτερον Αλκίδα, Αριστοκρατίδα Ρουμαρίδα, Ιδακίην Γλαυκίτην Τπερήφανην Ελληνίδα και Μικράν Βολισίαν — η Ποιμενίς του Παγαχικού με τον Αγγελον της Αγάπης, Αριστοκρατίδα Ρουμαρίδα, Δουκον Κρίνον, Μέλλοντα Δόκιμον, Αμαρτίδα και Αδραν της Κερκίρας — ο Γρανικός με την Κωπηλάτιδα Κόθνον και Μαθηματικόν Αρχιμήδην — ο Κλάδος Μυρσίνης με τον Βίκτωρα Ογγώ — η Σμαία της Αγίας Λάρας με τον Νουταλγόν Ελληνα, Ναυτοπούλο του Νεΐλου, Μαρομάνον Φύλλον, Θεσσαλικόν Τάκινθον και Πειρακίην Αδραν — η Διονυσίς Πηγή με την Τπερήφανην Ελληνίδα Έσμερλάδαν και Δουκον Κρίνον — η Αύρα της Κερκίρας με την Μόρωσιον και την Μέμφωδα — το Ζιζάνιον Γυμνασίον με την Ισακίην Βραδύην, Λιωνίην Βροχίην, Ιδακίην Γλαυκίτην και Λωδον Διάβολον — ο Ναν Αίγγ με τον Βασιλέα των Ναυτων, Απόγονον του Νέστορος, Κύνκειον Ασμα, Θεσσαλικόν Τάκινθον και Μεγαν Αλέξανδρον — η Ναοτοπούλα της Κρανίης με τον Κεντρί, Τραγιάσιαν, και Αλόν του Κηφισού — ο Ελπίδοφορος με την Τραγιάσιαν και Έσμερλάδαν — η Νεράιδα των Σπενωδών με τον Κεντρί και Λοΐαν — η Σκώρη των Αθηνών με τον Νουταλγόν Ελληνα Αγεμώτην των Πατησίων, Κρητικόν Καστανον, Ιτακίην Βραδύην και Νεολαίαν των Παρισίων — η Μόρωσις με την Διαφρονουθεϊσαν Ελλιδα, Εύτυχην Θρητήν, Αμυδράν Αδαμνίαν Τπερήφανην Ελληνίδα και Μυστηριώδη Φύσιν — το Λευκόν Κρίνον με τον Λωδον Διάβολον, Τσοδύχαν, Ταιγγαρέλαν, Μικράν Ανδρον και Κόρην του Δουαθέως — η Ορειπόλος Ψυχή με τον Κελτικόν Αβακούμ, Μαδρον Ιππότην, Θελλωδή Ψυχήν και Μεταγχολικήν Κυπάρισσον — η Κωπηλάτις Κόθνον με την Σεβιδωμένην, Ροδοφορισμένην Δύον, Παράλιαν των Καρκασιών, Μικράν Σωματοφύλακα και Φρόνιμον — η Εφρασιακή Μαργαρίτα με τον Στραβοκύλο — η Εφριόδα Κόρη με τον Έπτακατέρταρον Σάμιον, Αγκάδη του Αρσκαίου, Σπήλαιον Δοξαπατοή και Τραγιάσιαν — ο Κωσσιμόδος με τον Αγγελον της Αγάπης — η Πειρακίη Νέξ με την Αδραν Καρδίαν, Έρημον Ακίτην, Πειρακίην Αδραν και Τσοδύχαν — το Κύνκειον Ασμα με τον Αθαβύριον Ρόδον, Κρόταλον και Κυκλαμιάν.

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει η Διάπλασις προς τους φίλους της: Έφρονον Αρμα που είχε να μου γράφη τσόν κειρόν αλλά που να την άρισον τα ταξείδια με τον δοντωπών αυτηρόδρομον εις το Μέγα Σπήλαιον! αλήθεια, τι ώραϊον ταξείδι!... Έφρασιακή Μαργαρίτα (κατεβουσιασμένη με την γνωριμιαν της Ισακίης Μαργαρίτας, μετ' της οποίας έχει τακτικήν αλληλογραφίαν) Λευκόν Κρίνον (λυπούμαι πάρα πολύ: άλλ' από την μέσην και κάτω μου έστάθη αδύνατον να αναγνώσω την

Βραχίαν Έπιστολήν σου ήτο τσόν πυκνογραμμένη, ώστε έχρηάζετο μικροσκόπιον) έγω δέν έχω πλέον τα μάτια τα δικά σας και πρέπει να μου γράψετε άνοικτά και καθαρά! Κωσσιμόδος (λαμπρά έώρτασ το Έκπαιδευτήριόν σας την 25ην Μαρτίου, εύγε το Παιδικόν Πνεύμα κάπως τετρίμμενον) Πειρακίην Νύκτα (η γνώμη σου είνε καλή φοβόμαι όμως ότι δέν θα την παρεδέχοντο όλοι) Αλέξαν Γ. Δουλίαν, (ευχαριστώ) Κύνκειον Ασμα (θα το ιδής μετ' όλιγον εις τας Όδηγίας) Μεληχράν Ακίτην, Δογυροβίαν Β. Σκούρα (έχει καλώς) Νεράιδαν των Σπενωδών, Μικράν Αμαζόνα (εστάλησαν η περι ής μ' έρωτας έχει ψευδώνυμον) η Κική δέχεται πάντοτε ευγνωμόνως γραμματόσημα) Ισμηρινον του Κορμου (έστειλα) Καλοθρεμμένον Ράτον, Έσπερινήν Αδραν, Αφρικανίδην Ηλιον (έστειλα) Έ, πως της φαίνεται το καινούργιον διήγημα της μικράς αδελφής σου; την έρωτησόν σου δέν την ένόησα έξηγησόν καλλήτερα!) Κωπηλάτιδα Κόθνον ([Ε] διά την ώραϊαν έπιστολήν) Σερμην Κόρην ([Ε] διά το ανέκδοτον περι των Ευσήμων) αι παραγγελίας σου έξετελέθεισαν! Απρα Νοτιζακή (έστειλα 8 τι έξήγησε νομίμα δε τα προβλήματα πρέπει να είνε πρωτότυπα, άλλ' επί της θέσει έκείνων τα όποια έχον αι Αριθμητικά τουτο δε δια να μην εϊμφορή κανεί να εύρισκί έτοιμην την λύσιν) Αι-Αι-Λαν (ο Αΐτιος Υίος) θα δημοσιευθί μετ' την Βοσροπούλαν η όποια τελειώνει την πρώτην έκταμίαν) Μεσημβριτην Ακίτην (έστειλα ευχαριστώ διά τας ένθουσιώδεις κρίσεις) Φαιενον Αστέρα (ναι, το Μέγα Δόσος θα διαρκέση όλον το έτος: χάρην που σου άρρασι τσόν πολύ) Κλάδον Μυρσίνης (το δνερον αυτό εϊμφορεί αληθινώση αν σ' ευνοήση η τύχη εις την Κληρωσιν των Δύρων) Αθρείαν Σουλιώτιδα (έχει υπομονήν και θα δά ήνουν.) Μαγιστρογόραν (α, ο περι ου έρωτης δέν έχει ψευδώνυμον) β, τάποτελέσματα Διαγ. Δηγήματος θα δημοσιευθώ, πρώτα-πρώτα και πολύ γρήγορα γ. θα δημοσιεύσω και φέτος μερικάς γελοιογραφίας, αν και εκ της πληθώρας των άλλων άπαραίτητων εικόνων δέν μένει τόπος.) Κρόταλον (έχει, έχι, δέν ήτο δνερον το παιγνίδι αυτό γίνεται, άλλα πρέπει να προσηλωθί κανείς πολλήν ώραν εις την εικόναν) Τριγένειαν Χ. Έδοξατιάδου (έχι, Δοκίσεις δέν δέχομαι προς το παρόν ιδέ τον Όδηγον) Μικράν Μυρβιανόν (ο όποιος θεωρεί την Βοσροπούλαν ως το ώραϊότατον των διηγημάτων, έξ όλων εις ποτέ!) Νευροσπαστον κτλ. κτλ.

Εις σας έπιστολάς έλαβα μετ' την 14' Απριλίου, θάπανθήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί άσκεις δεκταί μεχρι της 8' Ιουνίου.

Ο γάρης των λέσεων, εις το όποιον θιν τα γράμματα εις λέσεις των αι διαγωνιζόμενοι, πολεται εν τη Τραγίαι μας εις φανήλους, αν ένωσας περιγί 30 φύλλα και τριτάται φρ. 1

188 Δεξίγριφος.
Με δύο ρήματα μονάχα θέ μου κάμης μια χαρά Κάποιαν από τας έννεα, που ύπηχον μια φορά.
Έσταλή υπό της Σερμηνς Κόρης

189. Στοιχειώδης γριφος.
Όπως εϊμαι, με φοβούνται όλοι οι κακοποιοί.
Αν μου βγάλης ένα γράμμα ζώου γίνομαι φωνή.
Έσταλή υπό του Χιωτην-Σουλιώτη

160. Τονόγριφος.
Έτσι ο λύτης αν μάψησ, Βέβαια δέν εϊμαι μαύρη.
Αν με ποροζυτονίση, Ένα δένδρο άμψισας θαύρη.
Έσταλή υπό της Θεάς της Τσιουγίας

161. Διπλοτονόν.

1. — Χώρα εις Κράτος της Εύρωπης ισχυρόν.
2. — Κόμη πολύ όνομαστή ζών Ιστορίαν.

3. — Έγώ εκ των σωμάτων εϊμαι των γνωστών.
4. — Κατάγομαι από την Ακαρνανίαν.

Έσταλή υπό του Τριμοσίου του Δοκίμου
162. Έπιγραφή.
Ζητείται η ανάγνωσις της κάτωθι έπιγραφής.
N
K
A A
P O Y I
Σ O P E N O
K I O
A Y
Y

Έσταλή υπό του Νέμου

165. Μαγική Εικόν άνευ εικόνος.
Ο Νίκος, το καλό παιδί Κρατεί 'στό χέρι έπιστολή Κάλ τρέχει 'τό Ταχυδρομείο — Τρέγει δότι κάνει κρού. — 'Σε Φώτο γράφει, αν δέν σφάλω, Μά μέσα έχει κάτι άλλο, Τί πράγμα όμως δέν γνωρίζω. Σεις θα το εύρετε; έπίτω...
Έσταλή υπό Τριμοσίου Δ. Κωσσιμόδης

164-165. Αστέια Παρορρήματα.

1. — Ο πόνος είνε τέρας της γης.
Έσταλή υπό της Συναφωπούλου Αίγης
2. — Μετ' την κατάστασιν πίπτει η έλαία.
Έσταλή υπό της Πέρας Σιανθίλου

166. Διπλη-ποικίλη Ακροστιχίς.

Τάρχηά των ζητουμένων λέξεων άποτελούν τόνονα ζώου το δέ πρώτον της πρώτης, το δεύτερον της δευτέρας και ούτω καθέτης, άποτελούν τόνονα πτηνού
1, Αργοναύτης, 2, Θηρίον, 3, Μυθολογικόν τέρας, 4, Ποτόν, 5, Βασιλεύς Αιγυπτου.
Έσταλή υπό της Μαρίδας του Κόρηνου

167. Φωνηεντόλιπον.

* Χρ-θλ-ντρ-κ-πλ-χρ-νν
Έσταλή υπό της Κόρης του Στραμώσης

168. Γρίφος

	πο	πε	σε	εε
ΑΓ	πο πο	πο σε πε	εε εε	εε εε
	πο	πο πε	εε εε	εε εε
	πο	πο πε	εε εε	εε εε
	πο	πο πε	εε εε	εε εε

ώς

F	F	F
F	F	F
F	F	F
F	F	F
F	F	F

Έσταλή υπό του Αθαβύριου Ρόδου

ΑΥΞΕΙΣ

των Πνευματικών Ασκήσεων του όλλου 7

60 Κάλυμνος (Κα-Αήμος.) — **61.** Κόθος-κύκνος — **62.** Όμος-όμος. — **63.** Ο όμοιός του.

64. E Y A — **65-66.** 1, Νέφος, Νέσος, νόσος, όσος, ζος, **2,** Ιος, Ιον, Χιον, Χιον, Χιόν, **3,** Αήπος, κύπος, κόςος, όρος, όρος, όρος, οίνος, αίνος, Άριος, Άργος, άργός άργος.

67. Αίολος-όλος = αι+ (Νίκαια-Κέα =) + (Αεολος-Βόλος; =) άς = Αινείας. — **68.** Τη άνταλλαγή δια των Γ, Μ, σχηματίζονται: γραμμή, γαρμος, μαγεία, φραγματός, μίγμα. — **69.** ΚΟΡΑΣ (λύκος, Μύκονος, λάρος, έλατη, έλω.) — **70.** Ουκ επιθυμώσις θα τή πλησίον σου έστι. — **71.** Είς έξ ήμέρας έκτεσεν ο Θεός το πόν.